

Τηλεόραση: Ένας ξένος στο σπίτι

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Μαρτίου 7, 2007

«Θά 'ρθη καιρός, που ο διάβολος θα μπη μέσα σ' ένα κουτί και θα φωνάζη. Και τα κέρατά του θά 'ναι στα κεραμίδια». (Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, Θ. Σιμοπούλου σ. 203, Π.Β. Πάσχου σ. 191)

Το σπίτι ήταν πάντα ένα ιερό καταφύγιο αγάπης, ησυχίας και σωφροσύνης και, για τους χριστιανούς, μια δεύτερη μικρή εκκλησία. Πριν λίγα χρόνια όμως οι πόρτες των σπιτιών άνοιξαν και μπήκε μέσα ένας δούρειος ίππος, ένα πολύ διασκεδαστικό κουτί, που σε πάει όπου θέλει και σου δείχνει περισσότερα και μακρινότερα πράγματα απ' όσα οι μαγικοί καθρέφτες των παραμυθιών, δώρο ακριβό των Δαναών της Τεχνολογίας.

Μέσα απ' αυτό το κουτί, μπήκε στα σπίτια μας ο δρόμος, θορυβώδης και πολύφωτος, με όλα όσα έχουν οι δρόμοι, όχι μόνον οι δικοί μας αλλά του κόσμου ολόκληρου πια. Μπήκαν μέσα στη μέχρι τότε ήσυχη γωνιά μας, οι φωνές των δρόμων, οι μηχανές τους, τα τραγούδια τους, οι γυναίκες του δρόμου, οι άνδρες του δρόμου, οι θεατρίνοι, οι πολιτικοί, τα σύγχρονα κολοσσαία, οι θηριώδεις φωνές των οπαδών, το αληθοφανές ψέμα, τα πυροτεχνήματα της πολυποίκιλης γνώσης, όλα όσα γοητεύουν τις αισθήσεις του συνηθισμένου ανθρώπου και τεργιάζουν στη μέτρια νοημοσύνη του. Βάλαμε τη φωτοχυσία του δρόμου δίπλα στο ιλαρό φως του καντηλιού, και ο συμπυκνωμένος κόσμος εκτόπισε τις αχνές μορφές των εικόνων, τις έσβησε μέσα στην ίδια μας την ψυχή. Από εκκλησία το σπίτι μας έγινε κόσμος, και ο κόσμος έδιωξε τον Θεό και την χάρη Του. Μαράθηκε η στοργή στην οικογένεια. Δεν κοιτάζει πια η μάνα το παιδί, ο σύζυγος τη σύζυγο, ο αδελφός τον αδελφό, το εγγόνι τη γιαγιά, όλοι κοιτάζουν το κουτί. Αυτό είναι η εστία των σημερινών σπιτιών, το εικονοστάσι τους, το ιερό τους, το επίκεντρο της καθημερινής πολύωρης λατρείας τους. Το σπίτι έγινε κοιτώνας, εστιατόριο, αίθουσα κινηματογράφου. Η τηλεόραση έκανε και το σπίτι δρόμο, για να μην έχει πια ο άνθρωπος που να επιστρέψει όταν κουραστεί απ' τους δρόμους. Κάθονται οι άνθρωποι μαζί δίπλα-δίπλα και όμως πόσο ξένοι και αδιάφοροι γίνονται, μέρα με τη μέρα, ο ένας για τον άλλον! Δεν συνομιλούν πια, μιλάει μόνο το κουτί και όλοι ακούν. Οι καρδιές κρύνουν, οι ευκαιρίες επαφής των ψυχών λιγοστεύουν ακόμα και οι φίλοι που έρχονται να μας δουν και να μιλήσουν μαζί μας, πάνονται όπως κι εμείς στην παγίδα. Η νέα γενιά βέβαια, που είναι και το μεγάλο θύμα, δεν καταλαβαίνει τι έχασαν οι άνθρωποι, γιατί δεν γνώρισε ποιες ήταν πριν οι ανθρώπινες σχέσεις. Δέχεται την ψυχρή φωτοχυσία σαν το φυσιολογικό πεπρωμένο της. Τα βάζει με όλους, και με όλα χωρίς να ξέρει ότι αυτό που της λείπει, και τόσο βίαια αναζητά, είναι η θερμή της αγάπης

που ποτέ δεν γεύθηκε...

Και οι χριστιανοί τί κάνουν μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση; Αυστηροί νηστευτές, ικανοί να κεραυνοβολήσουν όποιον τολμήσει να γευθεί λάδι σε νηστήσιμη μέρα, κάθονται μπροστά στην τηλεόραση και τρώνε με τα μάτια και τ' αυτιά ότι τους προσφέρει χωρίς να τους περνάει από το μυαλό ότι αυτό είναι κατάλυση μιας άλλης νηστείας πολύ σπουδαιότερης και παντοτινής. Και το χειρότερο γίνεται όταν απαγορεύουν στα παιδιά τους να δουν αυτό που βλέπουν αυτοί. Τα παιδιά πονηρεύονται, εκνευρίζονται, αγανακτούν για την αδικία, δεν καταλαβαίνουν πώς είναι δυνατόν κάτι να είναι καλό για τους γονείς αλλά κακό γι' αυτά, χάνουν λίγο-λίγο κάθε εκτίμηση προς τους γονείς τους και φυσικά, αναζητούν το απαγορευμένο θέαμα στο κουτί της γιαγιάς ή του φίλου. Ύστερα απορούμε γιατί από τα παιδιά, χάθηκε ο σεβασμός, γιατί είναι εκνευρισμένα, ευέξαπτα, σκληρά, γιατί έχουν τη νύχτα εφιάλτες. Πώς ν' αντέξει το νευρικό σύστημα των παιδιών σ' αυτή τη δοκιμασία των θεαμάτων της βίας, της πονηρίας, της κακίας, της έντονης εντύπωσης και της δυνατής συγκίνησης; Μα, άραγε, και μεις οι μεγάλοι έχουμε μήπως καλύτερον ύπνο με όλες αυτές τις εικόνες να στριφογυρίζουν στο μυαλό μας; Ή, παθαίνουμε λιγότερο αυτό που παρατηρούμε στα παιδιά μας; Κι ας μη μιλήσουμε για την ποιότητα της προσευχής μας, μόνον να συνεχίσουμε να διδάσκουμε τους άλλους περί νήψεως, φυλακής των αισθήσεων και καθαρότητας καρδιάς!...

(Πηγή: "Πηγή Ζωής")